По конфіскаті. — Наклад другий!

Ч. 86. Львів, четвер 8. червня 1922. Почтову належність оплачено гуртом. Рік I.

ГРОМАДСЬКИЙ ВІСТНИК

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно в краю 1000 М. ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 дол., Франції, Голяндії, Бельгії 10 фр. фр., Італії 10 лірів. Швайцарії 5 фр. шв., Німеччині 75 марок. Чехословаччині 25 корон ч., Болгарії 50 левів, Румунії 50 лей. Австрії 1400 корон. Зміна адреси 50 марок польських.

ОГОЛОШЕННЯ: Рядок дрібного друку або його місце в рубриці „Оголошення" 50 М., в „Надісланім", в „Оповістках" і некрольоги 75 М. Між новинками і в редакційній части 150 М., на першій стороні 200 М. За дрібні оголошення 15 М від слова; товстим друком подвійно. В неділі і свята 50% дорозче.

Один прим. 40 Мкп.

Виходить о годині 7. рано.

РЕДАКЦІЯ, АДМІНІСТРАЦІЯ й ЕКСПЕДИЦІЯ: ЛЬВІВ, РИНОК ч. 10

ДО ЕМІҐРАНТІВ!

Holland-America Line

полагоджує всі ляні потрібні формальности для осягнення американського віза. Продає корабельні карти на проїзд

з Роттердаму до Нового-Йорку, Канади, Куба і Мексику

найшвидшими першорядними кораблями прямо без пересідання. Уділяє безплатно всіляких інформацій

HOLLAND-AMERICA LINE

ЛЬВІВ, вул. ГОРОДЕЦЬКА ч. 10.

XX. 1—1

ВЕЛИКІ ПРИПАСИ ДО ПОДОРОЖІ ВАЛІЗКИ, ГУФРИ, ТОРБИ НЕЦЕССЕРИ і т. п.

ПОРУЧАЄ „ЧЕРЛА" ЛЬВІВ, вул. ЛЕҐІОНІВ 17, БУДИНОК ЗЕМСЬКОГО БАНУ КРЕДИТОВОГО

ВІДЕНСЬКІ ВИРОБИ! 1587 1—10 ПРОДАЖ ДЕТАЙЛІЧНА І ГУРТОМ!

Львів, 7. червня 1922.

Маніфестація в Зелені Свята. Непереглядною юрбою поспішило в Зелені Свята українське громадянство на могили поляглих героїв.

Духова потреба поклонитися тим, що головами наложили в обороні Вітчини на західнім кордоні українських земель найшла свій спонтанічний вислів. Не тільки у Львові, а й на провінції свято випало величаво. Мимо всіх перепон, які ставили власть імущі. Бо пр. в Станиславові в неділю від ранку на всіх шляхах, які ведуть до міста при помочі війська поліція завертала людей зі сіл. Та мимо сього зібралася на могилах кількатисячна маса народу. І був в станиславівському святі момент, в якому цей здвиг горів одним огнем, а саме, коли владика, що провадив похід, здавленим з обурення голосом подав до відома, що станиславівський воєвода заборонив йому проповідь. Здавалося в першій хвилі, що темперамент владики візьме гору і він вибухне голосом протесту. Та ні... Він поконав себе—і візвав зібрану громаду до тихої молитви за тих, що головами наложили за найвисший ідеал нації... Не було проповіди, не було промов. Станиславівський воєвода мабуть й недогадується.

В ці три дни, в суботу—в день національного посту, і в Зелені Свята — свято героїв — українське громадянство Галицької Волости дало доказ, що воно чується нерозривною частиною великого українського народу, що горе і радощі по тамтой бік Збруча є його горем і радощами.

Нехайжеж за цим виявом своїх дум і настроїв пійдуть діла на всіх царинах національного життя.

Пр. 164|22. В Імени Річипосполитої Польської! Суд окружний карний яко Трибунал пресовий у Львові рішив на внесок Прокураторії Державної, що зміст часописи „Громадський Вістник" ч. 81. з дня 1. червня 1922. в артикулі під наголовками: 1) „Українські справи" в уступах від слів „Такий наш голос" аж до слів „побіджати і побідити", 2) „Новинки" (Яким правом) від слів „які він" аж до „вітчи..." містить в собі єство злочину з § 65 а) зак. карн. узнав доконану в дни 31. мая 1922 конфіскату за оправдану і зарядив знищення цілого накладу і видав по думці § 493. п. к., заказ дальшого розширювання того друкового письма. Заразом видав наказ відвічальному редакторови тої часописі, щоби се рішення помістив безплатно в найблищім числі і то на першій стороні. Невиконання того наказу потягає за собою наслідки предвиджені в § 21 зак. друк, з 17. грудня 1862 Д. п. л. № 6 ех 1863, а іменно засудження за переступство на гривну до 4.0 Мп. — Львів, дня 2. червня 1922.

(Підпис нечиткий).

До Українського Громадянства.

Більше семи літ над Великою Україною тяжить велике горе. Довгі війни, з початку всесвітня імперіялістична, а потім горожанська, забрали у населення України кращі сили, кращих робітників, забрали худобу потрібну в господарстві, зерно, припаси до харчування. Словом забрали все необхідне для життя і фізичного розвитку краю. Перед 1921 роком Україна була вже виснажена, особливо її південна частина, де найдовше були фронти горожанської війни. Населення тут з непомірними труднощами добувало собі хліб насущний. В 1921 же році впало страшне нещастя — посуха, особливо на губернії Запоріжську, Катеринославську, Миколаївську і Донецьку. Всі посіви трави, ярина—вигоріли, на деревах посохло листя і осипалось. Багата земля — що годувала населення своє і чуже, перетворилася в випалену — порепану пустиню, на цій пустелі лишилось майже десять міліонів людей! Ці люде, старі і молоді, підростки і діти, наші батьки і матері, брати і сестри, опинились перед страшною примарою голодової смерти. Вже в 1921 році в цих краях вимерло від голоду десятки тисяч людей. А разом з голодом впали на Україну страшні пошести тифу, холери і инші. Люде не мають поратунку. В боротьбі за життя з'їли все, що було можна, не стало зерна — їли солому, сухе бадилля, кору, не стало сього — почали їсти котів, собак, падло страшно сказати — почали їсти трупи своїх дітей, а потім почали їсти і одно другого.

Над краєм, над Україною повисжах і боже ілля. Пять великих губерній конає у передсмертніх муках, в найстрашнійших муках голоду і простягає до цілого світу руки з мольбою: „Поможіть!" Ми стоїмо перед фактом загибелі нашого народу! Треба бути не людиною, щоб не здрігнулось серце при уяві цього нещастя. Треба бути звірем, щоб з яких небудь політичних чи инших міркувань отягатись з помічю нашим братам і цілому краєви. Треба бути каменюкою, чуючи мольбу голодного подати хоч крихту хліба, спокійно обідати і вечеряти щодня. Громадяне України! Ви живете в таких умовах, що можете щодня ще обідати, ходите одітими і обутими, принаймні до таких ми звертаємось. Не забувайте тих міліонів, що вже цілий рік не бачили шматка справжнього хліба печеного, не їдять зовсім вареного, ходять голі і босі. Прийдіть як найскорше з допомогою, подайте руку тим, що вже конають. Поможіть їм побороти страшну голодну смерть!

Під цим окликом 21. квітня цього року у Відні заснувався і провадить роботу Комітет „Голодним України". Люде ріжних партій і напрямків, від найлівійших до правих, засіли при однім столі під сим гаслом, відложивши всякі ріжниці в політичних чи соціяльних поглядах, ратувати край і народ. Рішили закликати перед усім наше громадянство, що не оглядаючись на ніякі політичні чи инші міркування, нічим не вимовляючись, зараз же в теперішних умовах, несло поміч, яку можна подати, а поруч з тим, виясняти всяким інтернаціональним і чужокраєвим запомоговим організаціям страшну ситуацію на Україні, яка так довго, майже аж до березня цього року не була зовсім зясована — і кликати їх до помочі нашому краєви також!

До комітету вислали своїх представників такі організації: „Український Жіночий Союз", „Запомоговий Комітет Робітників", „Український Соціольоґічний Інститут", „Студентське Т-во Січ", Товариство соціялістичної молоді імени Драго-

манова", „Жіноча Ліґа Мира і Свободи", „Союз Українських Журналістів і Письменників" і „Товариство Прихильників Освіти" і запрошені особисто діячі як проф. М. Грушевський, Редактор Літературно-Наукового Вістника О. Олесь, містоголова Горожанського Комітету д-р Дмитро Левицький, довголітний червонохрестний діяч д-р Ярослав Окуневський, голова Обєднання Українських Видавців Ю. Сірий і инші.

Комітет звязався з головнішими інтернаціональними запомоговими орґанізаціями і звернувся до них з закликом до помочі Україні в її матеріяльному і духовому голодові (бо духовий голод вона терпить ще гірше, без порівнання, як Росія). Одержав приречення всякої помочі з боку Українського Червоного Хреста і місій Радянської України за кордоном, які обіцяли помогти всім в переправці транспортів і посилок на Україну безпосередно на адреси її громадських орґанізацій. З сими громадянськими орґанізаціями Комітет уже звязався і вже вислав перші посилки з одежою, обувєм, ліками, приладами до писання і т. п. Робляться заходи для приміщення за кордоном, для відживи і спочинку найбільш знеможених культурних робітників. Таким чином тепер ніхто не зможе одмовлятися міркуванням, що мовляв не знати, чи поміч на Україну дійде і в чиї руки попаде. Ми подаємо всім, хто має якусь найменшу змогу помогти Україні, якусь крихту занятися цією справою, такі адреси, безумовно певні, для посилок і запомог, для розпределення між голодними і потрібуючими:

Українське Наукове Товариство, Київ, Велика Підвальна 36. кв. 8. на руки пані Ткаченко.

Українська Академія Наук, Київ, Бульвар Шевченка 14. в розпорядження проф. Е. Тимченка і К. Черпуковського.

Медична Академія в Київі в розпорядження Евг. Черняхівського.

Український Відділ Університету (Інститут Народної Освіти) в розпорядження Александра Грушевського.

Національний Український Театр, Київ, Троїцька площа в розпорядження Івана Марьяненка.

Бажана поміч поживою, одежою, обувю, біллєм, медікаментами, папером і т. д. Направляти цю поміч можна через „АРА" через місію Нансена.

Аґітуйте за помічю серед чужоземних орґанізацій, за як найширшою помічю Україні, дотепер цілком в тій помочі упослідженій. Ми можемо служити всякими інформаційними матеріялами, а також посередництвом передачі на Україну ріжного рода допомоги.

Адреса:

За Комітет:

М. Грушевський в. р. голова.
О. Олесь в. р. заступник голови.
М. Чечель в. р. секретар.
Д-р Дм. Левицький в. р. скарбник.
Д р Н. Суровцова в. р.

Присилайте складки на пресовий фонд на ин. ч. 30.000 в Союзі Кредитовім, Львів, Ринок 10.

Українські справи.

Зв'т д-ра К. Левицького.

Пишуть нам з Відня п. д. 1. червня ц. р.: На просьбу Виділу академічного товариства „Січ" у Відні, виголосив уповноважнений для закордонних справ д р К. Левицький дня 30. мая в салі каварні Jubiläumsstadttheater звіт про стан східно-галицької справи на генуенській конференції. 500 українських студентів виповнило салю по береги. Основний і дуже річевий звіт д-ра К. Левицького, якого виголошення тривало півтора години, прийняло зібране студентство грімкими, довготреваючими оплесками, даючи тим самим вислів повної та однодушної солідарности для закордонної політики уряду.

Іменем студентства подякував уповнов. д-рови К. Левицькому окремо голова „Січи" студ. Ганківський. Слідували ще питання участників про становище уряду в справі Буковини, Холмщини, Волині та Полісся.

Відповіди й пояснення д ра К. Левицького що до сих справ вповні вдоволили учасників.

„Українпрес" на ревеляції „Експреспост-у".

На ревеляції „Експреспосту", які ми з денникарського обовязку подали в 80. ч. нашого часопису, „Українпрес" відповідає:

„Експреспост" — як подає в ч. 80. „Громадський Вістник — вміщає з невідомих джерел найбруднішого ґатунку інсінуації про те, що: „Петлюра зорґанізував у Польщі свої контр розвідки. Ці Петлюрівські „Чека", подає далі „Експреспост" — разом з польською владою в боротьбі з небажаними елементами послуговуються навіть вбивствами.

Ця брудна замітка приписує сьому проблематичному чека вбивство ґен. Отмарштейна і ставить як причину відїзду ґен. Омельяновича-Павленка за кордон, втікацтво перед загрозою смерти від цього чека.

Ще далі замітка пускається на отверту провокацію, ніби попереджаючи громадян УНР. ґен. Капустянського й гром. Письменного перед тоюж фантастичною небезпекою.

Стає цілком зрозумілим, що такого ганебного змісту замітка є чистою вигадкою, створеною лише з одною метою здискредитувати центр УНР. й тим принизити в очах опінії гідність непереможного ворога, коли не в отвертому чесному герці, то хоч брудним наклепом, граючи на душах легковірних, нетривалих людей.

Отже ми певні в тому, що такі брехливі й провокаційні вістки зможуть викликати лише обурення й огиду у кожного чесного громадянина.

З свого боку ми вважаємо за святий обовязок подати з цілком авторитетних джерел спростування з порукою на повну його автентичність.

Ми заявляємо, що замітка, подана через „Експреспост" є цілковитою вигадкою від початку до кінця.

Ми також запевнені, що й сам ґен. Омельянович-Павленко, імя якого фігурує в замітці, не забариться подати до відома громадянства, про те, що глибокошанований ґенерал, один з відомих героїв нашої визвольної боротьби не поривав й не має на увазі порвати звязків з центром УНР. і що причина його відїзду за кордон була инша ніж та, що виставляється в замітці.

Щож торкається несподіваної й тяжкої втрати для центру УНР., якою являється смерть нашого національного лицаря Ю. Отмарштейна, то вона викликала невимовний жаль серед всієї еміґрації, що гуртується навколо центру УНР. й відповідна влада вживає всіх заходів, щоб знайти дійсних злочинців. Маємо надію, що незабаром слідство відкриє дійсну причину цієї великої для Центра втрати.

Чергові ревеляції „Експреспосту".

„Експреспост" з д. 3. ц. м. доносить: Василь Вишиваний переносить свою діяльність на румунську область. Румунський уряд дав Вишиваному дозвіл на перебування в Румунії військової орґанізації, в якої склад входять: ґенерал Дельвіґ, отаман Гулий Гуленко, полковник Стефанів і ґенерал Ботман. Одержано дозвіл на формування військових відділів з числа інтернованих в таборі „Орадеа Маре" Українців. Румунія думає на випадок війни з большевиками використати ці відділи, як аванґард румунської армії. Серед Українців, що бажають освободитися від Петлюри, котрий находиться під польським впливом, запис у війська Вишиваного має успіх".

Дивні діла рук Господніх!

Париж, 29. мая 1922.

Тільки що одержав „Громадський Вістник" з 25. с. м. переглядаю і знаходжу звістки про „праці" делеґації „уряду У. Н. Р." в Ґенуї. На папері виглядає „праця" ся імпозантно — багато імен, побачень, меморіялів, то що. Знаючи особисто доволі добре голову тої делеґації, п. Олександра Шульгина, тай його політичний хист і дипльоматичні засоби, хотів би я остерігти наше громадянство брати цього „дипльомата" занадто поважно. Та про дипльоматичні спроможности й методи п. голови петлюрівської делеґації може розкажу иншим разом. Нині хочу поділитись з галицьким українським громадянством тай з тою частиною придніпрянських Українців, котра не зійшла до рівня петлюрівської ідеольоґії, кількома відомостями про змисл і зміст праці як п. Шульгина, так і инших представників „уряду" Петлюри.

Звідки „уряд" сей і його заграничні місії беруть гроші на свою „працю", про се галицькому громадянству не треба говорити. Is fecit cui prodest. Заграничні місії петлюрівців, у сім числі місія в Парижи, вже від довшого часу не є нічим иншим. як відділами, і то далеко не першорядними польських посольств і конзулятів. Є аж занадто багато доказів на те, хто, чим і в якій цілі інспірує й удержує сих людей, хто їм дає інструкції, хто їм промощує дорогу до чужих передпокоїв. Знаєте, який є Leitmotiv дипльоматичних заходів прим. п. Шульгина? Він благає антантські держави, щоб визнали „уряд УНР.", себто Петлюру й його гурток креатур Пілсудского; він рекомендує Польщу як єдину державу здібну взяти на себе мандат на орґанізацію „самостійної" України; він сотний раз повторяє заяву повного й оконечного desinteressement „уряду У. Н. Р." в справі Східної Галичини, Волині, Холмщини, Підляша. Се стереотипне й неминуче. Між ин. також нота п. Шульгина до всіх держав, вислана перед конференцією в Ґенуї була виповнена мотивуванням сих Leitmotiv ів. Як письменна нота, так і особиста побігущість п. Шульгина в Ґенуї була присвячена сим ідеям і ідеалам. Галичина й инші західні українські землі — Полякам, а „самостійна" Україна правобережна — під високу польську руку і під опіку Петлюрі.

Ні більше ні менше: Пілсудскому і Петлюрі!

Мимоходом кажучи: було би цікаво провірити, скільки то вже разів сі люде складали прилюдні заяви зречення Східної Галичини Полякам. Пилипчуки, Тишкевичі, Кудриновські, Петлюри, Шульгини, і як вони всі називаються... Про Грекових і не говорити! Цікава річ, що нетільки голови місій і „уряду" обовязані складати такі заяви словом і письмом, а й всі инші члени персоналу місій. Так оповідав мені мин. року військовий атташе паризької петлюрівської делеґації, що від нього вимагав тутешній військовий представник Пілсудского зложити таку заяву. Заяви такі мусять сі бідолахи складати нетільки всяким висшим і низшим польським урядовцям, а й повторювати їх перед кождим чужинцем, особливо з держав антанти. Се безумовний приказ.

Точка про desinteressement в справі Галичини — сумна. Все инше — lari fari. Про визнання „самостійної" України під Пілсудским і Петлюрою очевидно нема й не буде ніколи мови. Петлюрівські аґенти згадують се pro forma, їх хлібодавці не вірять самі в можливість здійснення солодкої мрії польського мандату аж по Дніпро і Чорне Море. Се несеріозне. Натомісць серіозна є справа Східної Галичини. Тут hilf wer helfen kann! Тут навіть петлюрівські зречення моглиб, між ин., до чогось придатись. Тож і зрікайтесь, панове, зрікайтесь! Як найчастійше і при кождій нагоді! Воно, правда, справи не рішить, одначе все таки може на щось придатися.

П. Шульгин був відкомандований в Ґенуу, щоб там по силам своїм протиділати заходам галицького українського представництва. Таку ролю грав петлюрівський представник у Ґенуї, таке завдання мав він супроти Союза Народів у Женеві.

Що-до останнього є в мене під руками довірочний обіжник п. Шульгина до петлюрівських місій дипльоматичних з дати 3. жовтня 1921. Звідомляючи своїх собратів про свою „працю" в Женеві п. Шульгин чваниться між ин. ось чим:

„Пробув я три дні в Женеві; я особисто вручив секретаріятови і Президентови Союза наші ноти. (Зміст сих „нот" знаємо! — *В. П.*). Я бачив Аскеназого (польський делеґат — *В. П.*), котрий приняв мене дуже куртоазно (ще б як! — *В. П.*) і котрий прирік піддержувати мої (себто Пілсудского-Петлюри! — *В. П.*) домагання... Воно, сказав він, дуже корисне Польщі... Мав я з ним довгу розмову на тему нашого становища (! — *В. П*) і про неминучість ще активнійшого піддержування нас Польщею в Парижи. Він мені прирік написати про се у Варшаву. Сам зацікавився він нашим матеріяльним становищем і хотів би нам усім трохи (!! — *В. П.*) помогти...

„...На щастя в політичній секції працює... мій професор Галіцкий, Поляк, котрий нас дуже піддержує..."

І так далі! Матеріяльна й моральна поміч і співробітництво. Чиста ідиля. То було в тій самій Женеві і в тім самім часі, коли галицький український заступник д-р Стефан Витвицький там всі сили свої напружав, аби добути бодай теоретичну, моральну підмогу Союза Народів для нещасної країни. Силкувався перехрестити його заходи п. Аскеназе, а помагав йому — п. Шульгин.

Дивні діла рук Господніх! Коли який-небудь Демянчук або Канас Михайло Яцків або Сидір Твердохліб, або инший який неборака смарує якийсь обскурний свисток в змислі петлюрівської „концепції", то все чесне українське громадянство кричить під небеса. Але коли людці з чесними (колись) українськими іменами втягають доброї слави галицького жовніра на службу сій концепції*); коли вони пишуть для її підкріплення великі книжки й редаґують великі українські журнали, силкуючись підступно й хитро завернути все галицьке українське громадянство на шлях національного самовбийства; або коли вони роблять дипльоматичну працю à la Шульгин, — то галицьке українське громадянство, наче сліпотою побите, мовчить і преспокійно глядить на сю вівісекцію свойого орґанізму. Дивні, дивні діла рук — Господніх чи — инших?

*) На все, що тут кажу, маю в руках документи. — В. П.

В. Панейко.

Політика ілюзій.

Побіч тихого американсько-англійського соперництва о гегемонію над світом висувається на перший плян чимраз голоснійше соперництво англійсько-французьке о гегемонію в Европі. Через ґенеунську конференцію англійсько-французький спір ще більше заострився. Ні причому тут самі особи державних мужів. Навіть якби Л. Джорджа нестало на становищи англійського президента міністрів, відношення Англії до французької політики зовсім не поправилося би, навряд при менше щасливій особистій обсаді значно погіршиться.

Бо противенства обох держав набирають ще більшої сили через розбіжність життєвих інтересів обох народів. Життєвий інтерес англійського народу вимагає політичного й економічного замирення розсварених та збіднілих народів середущої і східної Европи; вимагає піднесення їхньої купної сили, двигнення з післявоєнного зубожіння. Навпаки Франція хоче побудувати свою політичну й економічну силу на слабости, приниженню, в'чнім зубожінню, а навіть цілковитій негації инших народів.

Бувший німецький міністер д-р Готайн подав в однім з віденських часописів влучну характеристику теперішньої французької політики, що не числиться з життєвими інтересами не то Англії, але й инших великих народів, та опирається на самих ілюзіях. Першою такою ілюзією, таким самодурством є думати, що Німеччина, знищена війною та революцією, зможе заплатити кошти світової війни. З видушеної раз цитрини навіть санкції не витиснуть більше ніякого соку. Навряд, вони ослаблять до краю економічну справність Німеччини і французькому народови прийдеться самому заплатити свої величезні видатки на воєнну авантуру.

Ціла ґенуенська конференція була зі своєю обкроєною програмою, з якої вилучено справи мирових трактатів, великою ілюзією, бо її аранжери дурили себе, що теперішня Росія в силі закупити безліч заграничних товарів, усуваючи через те безробіття промислових держав і взагалі світову економічну крізу. В найкращім передвоєннім році мала тодішна, необкроєна Росія лише один ввіз товарів вартости 3 міліярдів золотих франків, а це не рівналося навіть четвертині того, що тоді ввозила Німеччина. Безперечно, Росія терпить на великий голод товарів. Але що поможе комусь дуже голодному і найбогатше виставове вікно з маслом, сиром, шинкою, паштетами і т. п., коли він не має за що цього добра купити. На довший протяг часу держава може платити за товари лише своїми вивозовими товарами. І на довгі часи Росія не має ніяких товарів. Ця колись найбільша збіжево експортова держава, що доставляла збіже цілій Европі, сьогодня мусить сама спроваджувати його для виживлення власної людности, мусить купувати рільничі машини, а навіть худобу. Стан худоби в Росії упав так низько, що про вивіз коний, шкір і вовни нема бесіди. Так само з прядивом, олійним сімям, а навіть цукром. Найменше десять літ треба чекати, заки російське хліборобство зможе в більших розмірах вивозити.

Росія може тепер платити лише концесіями. Їхню вартість звичайно перецінюється. Щоб мати з них користь, треба величезних капіталів, треба інтелігентних купців і інжинірів, що не тільки розуміли би своє діло, але й вмілиб обходитися з російським робітником. Бо сама Росія втратила в революції майже всю свою інтелігенцію і т. зв. середній стан. Лише дуже поволи дасться відбудувати російський промисл. Потрібна до цього інвестиція величезних капіталів і людських сил і довгі літа треба чекати, аж вложений капітал стане рентуватись.

Російська революція лишила знищення не як війна, але як мандрівка народів. Росія так зубожіла економічно, фізично й інтелектуально, що лише іззовні дасться відбудувати. Приватні капітали не вдіють тут нічого.

Та найбільшою ілюзією є, що Росія може заплатити свої довги. Хто має поняття про російське зубожіння, знає, що для вірителів зовсім байдуже, чи Росія обіцює платити або ні, бо й в першім випадку вона не в силі додержати приречення. Вона може в найкращім випадку платити державними концесіями, а ті лише виїмково щось варті.

Комунізм совітського уряду не має в широких ма ах російської людности, цеб то в селянстві, найменшої опори. А проте є ілюзією повалити його протиреволюцією. Російський мужик боїться, що протиреволюція зажадає звороту землі, яку він через революцію засвоїв собі від великої посілости і домен. Сільський батюшка боїться знову повороту тиранії т. зв. святого синоду і білих епископів. І тому навіть він держиться совітського уряду. Поворот до приватної економічно системи відбувається сам про себе і тим скорше, чим менше спинюють його протиреволюції і піддержувані заграницею воєнні імпрези. Але й совітський уряд тратить на повазі серед людности, коли підписує з заграницею умови, подібні до версайльського мира.

Німецькій делеґації взяли за зле договір в Рапальо. Алеж до того її приневолено, виключивши її з комісії, що займалася російськими справами, та звелівши Росії домагатися також воєнного відшкодування від Німеччини. Це мало унеможливити їй всяку торговлю з Росією та поставити у відношення подібне до французько-німецького. Одначе совітські делеґати були занадто розумні і не приняли цього антантського дарунку. Знали добре, що Німеччина ніякого відшкодовання заплатити Росії не може і воліли війти в союзні зносини з нею. А цього найбільше боялася Франція.

Найбільше уваги присвячує д-р Готайн ілюзії репараційної комісії, якої домагання означено, як відомо, реченцем 31. мая. Реченець невимовно грізний, бо на випадок невиконання наложених на Німеччину зобовязань Франція загрозила обсадою рурської области. Німеччина ждала спокійно цього реченця і дальших подій, не віщуючи Франції великої користи. Французькі санкції можуть довести до відносин, подібних до комунізму та большевизму. Але тоді репарації звернуться на нівець тай сама Франція впакується в трясавину, з якої не легко буде їй видобутись.

Своєю політикою ілюзій Франція заганяється рівночасно, як сказано на початку, в чимраз більше противенство до Англії і це їй найбільше шкодить. В Парижі зясовують собі сьогодня як слід, що публична опінія всіх народів — за виїмком хиба Польщі — звернена тепер проти Франції. Її постава у Вашинґтоні, а ще більше в Ґенуї лишили її симпатії цілого світа. Виконання санкцій булоб однозначне з розвалом мира і свідомим опором проти політичного й економічного оздоровлення Европи.

Памятайте про пресовий фонд „Громадського Вістника"! — Жертви проситься слати до Краєвого Союза Кредитового у Львові (Ринок ч. 10.) на біжучий рахунок „Громадського Вістника".

На могилах героїв.

Подібно, як минулого року, відсвяткувала і в оба дні останніх Зелених Свят українська громада столиці Льва память героїв, що поклали своє життя у визвольних боях за рідну землю. І цього року вибралися непроглядні маси Українців Львова на відвідини дорогих гробів, щоби зложити на них вінці зі свіжих квітів весни-маю та відсвіжити в своїй душі нестерту память про незабутні подвиги народніх лицарів.

І було наглядно видко, що заслуга тих дорогих мерців така велична й будяча подив у всіх нас, живих, так все обіймаюча й стояча понад усім менше й більше буденним і дрібничковим життям, що зуміла захопити всіх, без ріжниці стану, віку, без ріжниці партійних переконань, всіх синів одного народу. Не з примусу й обовязку, але з внутрішного щирого захоплення вийшли всі брати пошанувати память тих, що своєю смертю з рук ворога, зблизила нас всіх до притвору тої святині, в якій жде нас Воля і Доля.

Понад десять тисяч люда складалося на імпозантний похід, який вибрався першого дня — в неділю — на янівський цвинтар. Про його довжину свідчить це, що коли перша процесія була вже за брамою янівського цвинтаря, остання минала заледви костел св. Анни на початку вул. Янівської. Між лісом церковних хоругов виднілі прапори українських товариств та стяги українського пласту, що бодро й карно машерував відділами й був прикрасою цілого походу. Дівчата несли закосичені маєм ікони а несена різьблена постать Ісуса, здавалося, поступала над народом й провадила його в якусь далеку, незнану, але світлу дорогу.

У поході взяло участь духовенство й майже вся інтелігенція, міщанство й робітництво та українські приватні школи. Відрадно було, дивитись на такий загальний збір люду, а сльози зворушення тиснулися до очей, коли було глядіти на маленькі діти, що несли вінці й китиці цвітів і барвінку, щоби прикрасити гроби померших воїнів. Щось величне, якась могутня віра в краще майбутнє будилася в серці кождого учасника походу на згадку, що є щось між нами таке, що нас усіх лучить в одно тіло й одного духа й усіх нас загріває однаковою силою до одної цілі.

Підчас походу відспівав хор „Бандуриста" під умілим проводом п. голови О. Кліша цілий ряд жалібних пісень. На могилі відспівав „Стрілецьку пісню" і и. Того дня співав ще окремо хор богословів під батутою о. Боліновського. Другого дня оба хори співали під спільною кермою п. Кліша. Оба хори причинилися в великій мірі до звеличання свята.

По відправленню панахиди над могилами на янівськім цвинтари виголосив о. пралат Куницький зворушливу проповідь. Про успіх його-щиро-сердечних слів свідчило те, що слухачі молоді й старі почули на своїх очах і обличчу гарячі сльози, один сивий вже громадянин просто заплакав, як дитина. А разом зі сльозами люду впали з хмар краплини теплого дощу, наче хтось і там, в горі, заплакав над нашою долею й післав нам свої сльози на знак співчуття.

В понеділок Зелених Свят відбувся подібний похід на личаківський цвинтар. Промовляв о. Садовський, парох Преображенської церкви. Яркими словами дорікав поважний промовець народови за упадок духа й надії та віри в будучність та візвав усіх, не ридати, не плакати на могилах поляглих борців.

Замаїлися гроби квітками й вінцями з терня, рути й барвінку, заблестіли сльози на очах тих, що прийшли поклонитися дорогим могилам. Плакали над знаними й незнаними героями, бо всі були свідомі того, що не ходить тут о прах, але о загальну високу ідею, якої символом є боротьба і смерть кождого з поляглих. Заплакав і батько-Гуцул Шкондеюк, що прибув з над Черемошу помолитися над гробом сина Василя. Заплакав і втер сльози, усміхаючися, радіючи, що хоч і він помре, то народ не забуде його сина-героя й замаїть його гріб що року вінцями.

Зайшло хмарами небо, пустився дрібний дощик; та скоро розвіяло хмари й показалося ясне сонце. Хай це буде прообразом нашої захмареної долі. *Ю. Ш.*

На могилах незвісних героїв на Замарстинові.

Замарстинівська Громада вшанувала память українських героїв, що впали в бою за свободу на замарстинівських полях, походом з процесією на місцевий цвинтар, де по відспіваній панахиді над могилами борців зложено два великі, тернові вінці, прибрані цвітами. Дві великі, гарно впорядковані могили криють у собі 13 незвісних з імени українських жовнірів. Над ними стоять великі, гарно виконані дубові хрести, дар громадянина Замарстинова п. Демчука.

Над могилами промовив до численно зібраної громади о. Новосад. В прегарній, до сліз зворушуючій промові, підніс бесідник тихе а велике геройство незвісних борців за ідею: „Вони лягли в імя кращої долі для нас, що остались при життю. Вони хотіли вибороти для нас свободу і волю, право до життя у власній хаті, на власній земли. Сердешні впали в нерівнім, завзятім бою. Ми прийшли сьогодня бути їм батьками, матерями, ріднею.

З тяжкими споминами недавнього минулого, але з новими надіями на краще будуче, розійшлась громада спокійно домів.

18. червня 1922. ПРИЛЮДНІ ВПРАВИ і ФЕСТИН СОКОЛА-БАТЬКА

Огляд французької преси.

(20—26 мая 1922).

Париж, 27. мая 1922.

Французька преса, якій з покінченням ґенуенської конференції у була головна політична тема, займається протягом минулого тижня питанням німецьких відшкодовань, а саме речинцем 31. мая, і санкціями, що їх мала би примінити антанта на случай недодержання зобовязань зі сторони Німеччини. Майже вся преса, з виїмком лівої, заступає погляд уряду, що коли би між правительствами антанти не прийшло до порозуміння дотичн

спільного виступу, то Франція мала би право ділати на власну руку і виконати передбачені версайльським договором санкції (в дійсности ходить про окупацію Рур) без співучасти Англії.

„L' Homme Libre" з дня 22. V. містить слідуючу статейку: „Східна Галичина протестує проти анексійних посягань Польщі на сю територію. Українське населення противитиметься всіми способами якійнебудь злуці з Польщею; воно відкине рівнож анексійні пляни большевиків, осуджуючи вповні комуніститний режім. Одинокою в сучасних обставинах можливою розвязкою галицького питання, яка відповідала би волі населення, є утвореннє самостійної, невтральної галицької держави. Лише утвореннє самостійної держави запевнило би внутрішний і зовнішний мир сеї країни. Якщо гаґська конференція приняла би сей проєкт, то можна би зневтралізувати також територію на північ від Галичини, що забезпечило би Польщу перед російським наступом, і дозволило би оминути оружний конфлікт між російсько-українською федерацією і Польщею. З сего видко, що самостійна Галичина стала би визначним чинником мира на Сході Европи".

„Le Petit Parisien" з дня 24. V. доносить в Відня: „Коли польський міністер закордонних справ, Скірмунт, переходив вечером крізь галю готелю, де замешкав, трьох українських офіцирів, уроженців Галичини, обкинули його яйцями, які поцілили його в чоло і сплямили одіж. Напасників арештовано; вони заявили, що бажали пімститися за польський гнет на Україні. Заряджено судові доходження. Австрійський канцлер і міністер закордонних справ висказали Скірмунтови свій жаль з приводу сеї події".

„L' Echo de Paris" з дня 24. V. подає з Варшави вістку про близький приїзд до Польщі французьких мерів, які мають взяти участь в зїзді польських бурмістрів у Львові дня 27. мая.

„Последнія Новости" з дня 24. V. містять статтю про російське шкільництво на території прилученій рижським договором до Польщі; із 60 російських шкіл, які істнували ще в липні м. р., остало тепер лише 12, бо прочі польські власти закрили або перемінили на польські.

„L' Eclair" з дня 25. V. повідомляє з Варшави, що в Польщі слідні вже приготовання до соймових виборів, які мали би бути розписані на вересень або жовтень. Нотатка заповідає горячу боротьбу між правими і лівими партіями, і констатує тенденцію замінити теперішню селянську більшість сойму послами з кругів інтеліґенції.

„Le Journal" з дня 25. V. доносить про згромадження большевицьких військ в околиці Мінська і на румунській границі, і добавляє, що сі військові зарядження совітів спонукали Польщу до частинної мобілізації.

„Journal des Debats" з дня 24. V. подає вістку, що в Ґенуї має зібратися конґрес орієнтальних держав, в якому взяли би участь Росія, Україна, републики Кавказу, Персія і правительство Анґори.

„Последнія Новости" з дня 20. V. пишуть в статті про білянс ґенуенської конференції: „Заздалегідь принято мовчки засаду, що тимчасовий пакт не передрішає питання границь. Польща, яка надіялася, що їй удасться закріпити остаточно польську розвязку питань Східної Галичини і Вильна, незвичайно розчарована тим вислідом, як видно се з різкої критики членів комісії сойму".

Присилайте жертви на будову памятника ІВАНА ФРАНКА до Краєвого Союза Кредитового Львів, Ринок 10., ч. вил. кн. 40.000.

Свято відкритя Української Мистецької Виставки.

Львів 4. червня 1922.

Перший день Зелених Свят був без сумніву весняним празником для української мистецької культури наших днів. Того дня відкрито у Львові першу на ґрунті Галицької України — всеукраїнську мистецьку виставку, що, дякуючи технічним труднощам, хоч і не обняла усіх працівників українського мистецтва без виїмку, то в кращій своїй частині сталася справжньою антольоґією сучасної мистецької творчости усеї України. Важко сказати, щоб ті з українських плястиків, які з тих, чи других причин не взяли участи у виставці при инших умовах не вплинули би на зміну її облича, одначе ця зміна обмежилабся радше до зовнішних форм, а в ніякому випадку не сяглаб до основ характеру сучасного українського мистецтва. Бож — нікуди правди діти — страшні умови сучасного моменту перешкодили взяти участь у виставці більшости артистів Придніпрянщини, з яких одні коротають свої дні під більшевицьким пястуком, другі збирають лаври ген на чужині далекій. Всеж таки короткий перегляд артистів дасть нам виображення про це, що характеристика нашої виставки, як всеукраїнської відповідає правді. Зачнім від Галичан. Абстрагуючи від молодих, початкуючих архитектів, які так чи сяк не вміли відгукнутися на поклик Гуртка Діячів українського мистецтва, речинець виставки заскочив неприготованими декількох старших, уже українській публиці відомих. Тим теж пояснюється і факт, що інтересна коллекція проєктів арх. Лушпинського, яку можемо оглядати на виставці складена в більшій мірі з річий старших. З архитектів Придніпрянщини побачили ми на виставці праці молодого архитекта, графіка і дослідника української старовини Володимира Січинського з Камянця подільського, та типового представника національної струї в модерній архитектурі, архитекта Сергія Тимошенка з Харкова. В кожного із трьох згаданих архитектів виявилося своє, індівідуальне облича через що їхні праці можуть послужити чуткому обсерваторови для конструування до певної міри синтетичних висновків.

Слабше аніж архитектура, представлено на виставці скульптуру. Непевні умови транспорту дозволили взяти участь у виставці одному-одинокому і то місцевому скульпторови Андрієви Коверкови, якого чотири праці призначені на виставку будуть показані щойно на днях.

В области малярства дала виставка найбільше. З поміж запрошених малярів не були приготовані до виставки пп. Курилас, Осінчук і Федик при чому п. Іван Труш відсунувся від участи в українській виставці в момент, коли одна з його праць висить на польській мистецькій виставці на повиставовій площі.

За те мали ми нагоду побачити на виставці праці Анастазієвського Миколи і Гецa Льва з Кракова, пань Кульчицьких з Перемишля, Зарицької Зоні, Манастирського Антона, Новаківського Олекси, Стефановичівної Стефи, Старчука Івана, та Шухевичівної зі Львова; з Придніпрянців показали свої праці: Бутович М. з Берліна, Елева Кость, Ковжун Павло і Крижанівський Василь з Київа, Магалевський Юрко з Січеслава, Кітчнер М. (Загарова) з Київа, Перфецький Леонід з Краснокова, Подушко Зиновій з Січеслава, Харьків Олександер з Волині та Холодний Петро з Переяслава.

Загалом приняло участь у виставці 25 артистів з 280 експонатами.

Розміщені вони в двох салях Музея Наукового Тов. ім. Шевченка, в т. зв. „Килимовій", яку відповідно сконструованими арх. Лушпинським параванами розбито на ряд поменчих убікацій, та менчої т. зв. „червоної", де розміщено архитектуру і праці П. Ковжуна.

В тій то великій салі пристроєній зеленю і цвітами відбулося в неділю 4. червня святочне відкриття виставки, яке зібрало поверх півтора сотні запрошених представників українського громадянства. Першим промовив голова гуртка Діячів українського Мистецтва проф. Петро Холодний, який короткими словами зясував ґенезу і характер виставки. Після нього містоголова Виділу Наукового Товариства ім. Шевченка дир. д-р Володимир Охримович привітав гурток з виставкою, підчеркуючи далекосяглість її отворення якраз в теперішний, скрутний момент, при чому заявив, що Наукове Товариство все ішло і далі йтиме на зустріч змаганням, які мають на меті розвиток української культури в усій її ширині. Довшу промову виголосив редактор Федь Федорців, який привітав зібраних більш-менш так:

Святочна Громадо!

Свято відкриття української виставки є не тільки одним з тріюмфів української культури, серед тяжкого лихоліття, але святом незнищимости й вічности й безсмертности вічно живого, діяльного, творчого духа українського народу.

Відкриття мистецької виставки є одним з документів, стихійного, спонтанічного росту нашої культури а тим самим викінчуванням великого, тяжкого, болючого й траґічно-героїчного процесу, який переходив наш народ від низин етноґрафічної маси до окуплених кровю висот новітньої нації.

Коли Україна борбу розпочала за свої права, за свободу, коли наша нація вступила на шлях

що в добі боротьби цілої нації дає перевагу природному національному почуванню, — інтелектуаліст, що творить дефініції і направляє своїм умом діяльність маси, — всі, що черпають свою міць з чудотворного народнього джерела, всі, що простують до спільної всенародної мети творять Ucrain-y militans. Робітники духа, що в творчих зусиллях кують золотий вінець завтрішній, що на румовищах продовжують культурну творчість, є теж боєвим членом тієї грандіозної армії, що сьогодня носить горду назву Ucraina militans!

І це все, що тут бачимо, всі ці композиції, й фраґменти лінії й барви, це та сама боротьба на культурній арені за належне місце під сонцем, що й боротьба на крівавій арені; ця боротьба кистю є рівна боротьбі крісом.

А коли зважити, в яких важких умовах та боротьба ведеться, яких надлюдських зусиль вона вимагає, то можемо бути горді й на цих наших борців.

Ще на одно бажив би я мимоходом звернути увагу. В процесі боротьби вороги напружували усі сили, щоби синів одної нації відділити китайським муром, щоби викопати між ними непроходиму пропасть, щоби їх заставити зужувати свою енерґію у внутрішній боротьбі. На жаль, не можемо заперечити, що цей ворожий, підступний плян у значній мірі не повівся. Навпаки, він спричинив нам чимало лиха, виставив нас на посміховище й наругу, на ганьбу і недолю. Та поруч з тим, ми можемо радіти, що в недолі не нікчемнієм, але приходимо до свідомости своїх помилок, що стараємося засипати штучно витворену пропасть, що природне змагання до єдности все більше нівелює розєднуючі елементи, вбиває міязми розкладу і роздору.

Співпраця і єдність на культурному ґрунті мусить привести нас до спільної акції на політичному полі. Це знову дасть нам запоруку, що — скорше чи пізнійше — всі українські струї, всі ріки зіллються в одно українське море.

——

Від Редакції Літературно-Наукового Вістника привітав Гурток поет Микола Вороний. Проф. Др Іван Раковський прочитав привіт від Головної Ради Товариства Українських Наукових Викладів ім. Петра Могили такого змісту: „Головна Рада Товариства Українських Наукових Викладів ім. Петра Могили у Львові, пересилає отсим Світлому Виділови Гуртка Діячів Українського Мистецтва сердечний привіт з нагоди відкриття Української Мистецької Виставки, та складає глибоку подяку за це, що Світлий Виділ в часах страшної руїни, яку отсе переживає наш український народ, дав нам наглядний доказ невміручої живучости й сили нашої української культури і мистецтва.

Гаряче бажаєм Світлому Виділови й усім учасникам цеї Виставки в якнайкоротшому часі мати спромогу працювати для добра і слави українського й вселюдського мистецтва

Після привітів проголосив голова Гуртка виставку відкритою.

Гості розбрилися оглядати експонати; члени Гуртка взяли на себе ролю чичеронів тим більше, що приготування катальоґу виставки на день отворення виявилося технічною неможливістю. Хто мав нагоду обсервувати зібрану публику з боку міг з вдоволенням завважити, що виставка була для більшости певного рода несподіванкого і обявленнєм. Вислови признання по адресі Гуртка сипалися з усіх сторін.

Рівночасно поодинокі групи експонатів почали робити своє. Публика збіралася перед ними наче самочинно клясифікуючи і випереджуючи працю майбутнього рецензента.

Вечером тогож дня відбувся в одній з кімнат „Републики" скромний комерс, на якому поруч артистів і членів гуртка були представники українського громадянства в особах Д-ра А. Говиковича з дружиною, Д-ра Дмитра Донцова з дружиною, п. Евгена Коновальця та Д-ра Степана Федака.

З промов, які виголошено на цьому місці, віяло подихом тепла і дружньої щирости, на яку спершись можуть наші артисти сміливо йти в перед по раз обраному шляху служби рідному Мистецтву.

Звідомлення.

Маємо честь звідомити, що на взір наших фабрик лікерів в Анжер, Брукселі, Розендель, Відні і Букарешті заложили ми **фабрику в Знесінню** біля Львова, де під особистим проводом наших майстрів спеціялістів, як також на наших спеціяльних дестиляційно-ректифікаційних апаратах по рецептам, які є тайною і підставою всесвітньої слави нашої фірми, будемо продукувати наші вибагливі лікери, котрі в найблищім часі появляться в розпродажі.

Просимо о звернення бачної уваги на етикети як також на фляшки з витисненою нашою фірмою **„Cointreau“**

Конкурентів, що уживають безправно етикет з написю „COINTREAU“, як також наслідують зовнішним виглядом нашу фірму взиваємо безпроволочно занехати вводити в блуд публику.

Тих, що будуть підробляти будемо переслідувати судово. 1580

Cointreau Pere et Fils Знесіння біля Львова.

РІЖНІ ВІСТИ.

Раковскій про ґенуенську конференцію.

Руспресс доносить: Видний член делеґації західно українського уряду на ґенуенську конференцію, розмовляючи з представником Руспресса, так схарактеризував свої враження з конференції:

„Як відомо, на конференції представлено два напрямки, два способи ділання у відношенню до совітів, англійсько-італійський і французький.

Що до совітської делеґації, то по моїй думці, вона прямує до згоди. У всякому разі сказав мені Раковський при нашій стрічі таке: „Ми поторгуємося і конець кінців прийдемо до порозуміння“.

Роберт Сесіль за ревізією версайльського трактату.

Роберт Сесіль, промовляючи в Шефільді на тему відбудови Европи заявив, що головний блуд версайльського договору лежить в тім, що зажадано від Німеччини репарацій, які перевисшили спромогу плачення. Мировий договір оперто на насиллю місто на замиренню. Сесіль обстоював управильнення европейського питання на підставі братерства і співпраці.

Конґрес „Прихильників Союза Народів“.

В Празі отворено VI. конґрес „Прихильників Союза Народів“. Було репрезентовано 17 країв Рішено відбути слідуючий конґрес в осени с. р. в Будапешті.

Американські робітники в Росії.

До Петрограду прибуло 106 американських фахових, гірничих робітників. Принято їх дуже ввічливо.

Нема болгарсько-російського порозуміння.

Болгарський уряд уповажнив Болгарську телеграфічну аґенцію, заперечити рішучо вістку, неначе би між Совітами і Болгарією заключено ряд договорів, як також здементувати поголоску про російсько-болгарське порозуміння в справі противранґлівської акції. Та сама аґенція стверджує рівнож, що поголоски, неначе би на рільничім конґресі в Софії були присутні заграничні делеґати земного інтернаціоналу, є вповні неправдиві. Чужоземці, що були присутні на конґресі, прибули виключно як гості.

Князь Удіне їде до Бельґраду.

Князь Удіне їде до Бельґраду, щоби репрезентувати там італійського короля на вінчанню короля Олександра.

Позичка для Німеччини

„Журналь де Дебат“ доносить, що міжнародний Банковий комітет перед відложенням своїх нарад, розглядав такі три роди позички для Німеччини: 1) позичку дефінітивну, що обіймає весь репараційний довг, 2) позичку меншу, що обіймає тільки частину відшкодовання, 3) позичку частинну, для вирівнання найблищих виплат. Коли уряди усталять своє становище, комітет візьме під наради один із згаданих типів проєкту.

Денний порядок конґресу прихильників Союза Народів.

На деннім порядку конґресу „Прихильників Союза Народів“, находяться між иншим такі справи: справа національних меншостей, справа справедливого поступовання зглядом поодиноких рас, квестія скількости членів Ради Союза Народів, ограничення уоруження, контроль над приватною фабрикацією оружя і справа розділу сирівців. Перше засідання отворено в неділю дня 4. с. м. о год. 10 рано.

Відслонення памятника в Мецу.

В Мецу відбулося 5. с. м. святчено відслонення памятника поставленого в честь французького жовніра, що причинився до визволення Альзації і Льотарингії. На святі були присутні Поанкаре та ґенерали Фош і Жоффр.

Ленін на дорозі до реконвалесценції.

Московські ґазети пишучи про недугу Леніна, подають комунікат, в котрім пишуть, що Ленін занедужав 24. мая на гострий ґастроентеріт. Перебіг недуги був до певної міри занепокоюючий, однак тепер вже є Ленін на дорозі до реконвалесценції.

Наміри Бенеша.

„Пратер Таґеблат“ доносить, що д-р Бенеш, котрий виїхав до Бельґраду на свято вінчання кн. Марії використає нагоду, щоби стрінутися з югославянським премієром Пасічом і з другими політиками Малої Антанти, що находяться тепер в Бельґраді. Д р Бенеш візьме участь в конференції політиків Малої Антанти, де буде обговорена провідна лінія на конференції в Ґазі. Рівновночасно відбуде д-р Бенеш конференцію в справі продовження союзного договору між Югославією і Чехословаччиною.

Савінков в Данціґу.

„Експреспост“ подає з Відня: Савінков, котрого на домагання Совітів видалено з Польщі, перебуває в Данціґу, звідки має звязь з оставшими в Польщі членами союзу „Зашита Родини і Свободи“ капітаном Рудиним і Одинцом. Савінков висилає як давнійше аґентів до Росії, котрі переправляються через польсько-російську границю при помочі польської влади. Всі інтерновані в Польщі Перемикінці і Балаховці підчинено Савінкови.

ТЕЛЕҐРАМИ

Резолюції ґенуенської конференції в Раді С. Народів.

Відень (Тел. вл.) Ґенуенська конференція переказала Раді Союза Народів до провірення ряд резолюцій, повзятих в Ґенуї. Нині відбудеться засідання економічної і фінансової комісії Союза Народів, ті комісії займуться справами, які їм припоручила ґенуенська конференція.

Совітсько-чеськословацький договір.

Прага (ПАТ.) Вчера в міністерстві загр. справ підписано провізоричний договір між чехословацькою републикою і совітською Росією.

Пред. републики Д. Сходу.

Айльвезе (ПАТ.) Радіо. З Владивостока доносять про вибір ґен. Дітріха президентом Далекого Сходу.

Засуд епископів.

Москва (ПАТ.) Епископа Олексія, патріярха Тихона і пралата Інокентія засуджено на 5 літ вязниці за опір проти розпорядків совітської власти.

Чічерін в Німеччині.

Відень. (ПАТ.) „Н. Фр. Пр.“ звідомляє з Мінхен 5. ц. м, що Чічерін прибув там в дорозі з Ґенуї до Москви. Згідно з його бажанням був він під дозором поліції, як їхав до берлінського поїзда.

Берлін. (ПАТ.) Прибув тут Чічерін.

Американські війська остають в Коблєнції.

Льондон (ПАТ.) Рейтер. Доносять тут з Вашінґтона, що в Коблєнції мають остати два баталіони американського війська, хоча з днем 1. липня всі американські війська малося відкликати.

На лі суди в Чорногорі.

Рим (ПАТ.) „Епока“ доносить, що югославянське правительство проголосило в Чорногорі наглі суди наслідком революційної аґітації. В Чорногорі, як пише „Епока“, є тепер 60.000 югославянських жовнірів. Арештовано багато визначних діячів.

Італійські робітники для Росії.

Париж (ПАТ.) „Матен“ доносить, що заключено контракт між хліборобськими і металюрґічними союзами Італії та представниками совітів, на основі котрого 50.000 італійських робітників з провінцій навіщених безробіттям виїде до Росії. Там дістануть значні простори землі в півд. Росії.

Німецько-італійська конференція.

Медіолян (ПАТ.) В найблизчих днях відбудеться в одному з італійських міст конференція італійських і німецьких делеґатів в справі німецьких репараційних сплат в натурі.

НОВИНКИ.

— **Краєвий Комітет допомоги „Голодній Україні“** повідомляє Громадянство: 1) що поробив заходи, щоби перевезено на Україну бодай один поїзд живности під доглядом одного комітетового; 2) Комітет взиває, щоби повітові комітети в Станиславові і Тернополи виєднали у воєвідських властий дозвіл на збирання гроший і припасів живности в часі для них догіднім; 3) всі гроші, зібрані по повітах треба висилати до „Дністра“ на книжочку 13.380 „Голодній Україні“; збірка має обняти всіх, навіть найбіднійших, одначе Комітет звертає увагу, що кождий громадянин обовязаний, наслідком наложеного посту, зложити одноразовий даток у висоті денного заробітку або денного видатку на прокормлення рідні і прислуги; 5) Комітет взиває всі краєві організації, щоби зголосили своїх членів до Ширшого Краєвого Комітету, щоби не поминено нікого; 6) всі листи, запити, звіти звертати до „Краєвого Комітету допомоги „Голодній Україні“ Львів, вул. Руська ч. 3. II. поверх. 7) Всі жертви оголосить Краєвий Комітет в прилюднім звіті.

— **„Січові Вісти“ сконфісковані.** „Січові Вісти“ ч. 1. за червень 1922, письмо присвячене січовим справам, просвіті і науці, — сконфіскувала військова прокураторія.

— **Справа Федака і тов.** Акт обжалування проти Степана Федака і його одинайцяти товаришів вже виготовлений і затверджений вищими властями. Обжаловується його о намірене убийство і головну зраду. Обжалуваним доси не вручено того акту, має це статися в найближшому часі. Чи розправа проти Федака і тов. відбудеться в червневій каденції суду присяглих, належить дуже сумніватися. Поданий передше речинець розправи на день 17. червня не відповідає правді. „Хв. понедз.“

— **Загадочна справа.** Перед карним трибуналом у Львові відбулася оноді розправа проти Миколи Ґремуха, обжалуваного о участь в рабунковім нападі. Напад мав місце ще за української влади і тоді ще чотирох товаришів Ґремуха засудив український наглий суд на смерть і їх розстріляно, решта дістала по кілька літ вязниці. Польський суд увільнив тепер М. Ґремуха від вини і кари.

— **Українська Мистецька Виставка.** Секретаріят Української Мистецької Виставки просить нас зазначити, що ціни для громадних відвідин виставки (шкіл, товариств і т. п.) узалежнені від умови з секретаріятом. Можуть бути обнижені до можливого мінімум, а в спеціяльних випадках (як пр. для еміґрантів) вступ на виставку може бути безплатним.

— **Виїмковий стан в Жидачівщині.** В Журавенщині, околиці Богом і людьми забутій, панує від кількох тижнів виїмковий стан. Коли Журавенщина почала слідами сусідних повітів підніматися з просоння, жидачівський староста стоїть на перешкоді всім освітно-культурним змаганням, не даючи дозволу на ніякі виставки в повіті, відмовляючи категорично всім місцевостям дозволу на яку небудь виставку, покликуючись на виїмковий стан — заострення.

— **Не приймають до ґімназії.** П. Шафран, директор польської ґімназії в Самборі, відмовився приймати до ґімназії дітей, які приходять до впису з виписаною по українськи метрикою. Директор оправдується тим, що таке поручення дістав з гори. Що на це Шкільна Кураторія?

— **Надужиття залізничого ревідента.** В неділю 4. червня вертали учениці ґімназії СС. Василіянок зі Щирця до Львова о год. 6·15 рано. Кондуктор, побачивши, що їде українське товариство, не переглянув білетів і знижок, але спровадив відразу ревідента, що спеціяльно від учениць зажадав білетів. Коли учениці виказалися знижками, що були писані в двох мовах, українській і польській, ревідент поїзду ч. 1766 заявив, що вони неважні, бо на першім місци має бути польська мова. Ті знижки були важні і для каси білетової „Орбіс" і для кондуктора, що їхав до Щирця і для каси білетової в Щирци, а чомусь не вдоволили ревідента. Ревідент загрозив, що викине учениці з поїзду, наслідком чого вони мусіли заплатити за цілі білети. До дирекції залізниць внесено зажалення на ревідента. Побачимо, який матиме воно наслідок.

— **З морального розкладу.** „Ґазета Ґданьска" пятнує якогось польського дідича зі Східної Галичини, Людвіка Ґродзіцкого, який програє в домі гри в Цопоті величезні суми до Німців; „Ґ. Ґ." накликує відібрати йому і йому подібним патріотам землю. Підписаний редактор „Ґ. Ґд." Вл. Забавскі. — „Ксьондза" Зайончковського, про якого ми вже доносили, засудив станиславівський суд на рік тяжкої вязниці.

— **З хроніки бандитизму.** Доносять, що в околиці Дрогобича „оперує" якийсь Степан Наминанюк зі своїм відділом, в якому не брак і жінок. Він доконує в околиці, як в Мостах, Сторонній і т. д. рабункових нападів і скоро переноситься з місця на місце, при чім нікого не вбиває.

— **Домовини з ґіпсу.** Задля великої недостачі й дорожнечі дерева, міська рада в Кассель зарядила ховання померших в домовинах з ґіпсу. Їх можна виробляти дуже артистично а тревалість ґіпсу має бути краща, ніж дерева.

— **Буря в Брукселі.** З Брукселі доносять, що в суботу 3. ц. м. шаліла там нагальна буря. В наслідок зірвання греблі каналу при шосі до Лювен, завалився сусідуючий з каналом залізничий тунель.

— **Археольоґічні сліди зперед 30-ти тисяч літ.** Американська преса доносить, що в полудневo-західнім Ідако відкрито на скалах застиглої ляви дивні написи й рисунки. Знаки дуже подібні до китайської азбуки. Археольоги обяснюють їх вік на 30.000 літ. Поблизу тих скал відкрито багато трикутників, якими Індіяне означали свої „вігвами". Відкрито рівнож точки й лінійки, які мали би бути індійським письмом. У схожости передісторичних написів з китайською азбукою учені добачують потвердження теорії, що прамешканці північної Америки походять від раси, яка дісталася туди з Азії через просмик Берінга.

— **Як проти з запалення легких** Д-р А. Ц. Гутріє в Льондоні заявив, що смерть в наслідок запалення легких буде небаром належати до історії. Винайдено антидот, який защіплюється хорому й робить ту хоробу зовсім нешкідливою. Але покищо не практикують цього в ширших кругах хорих.

— **Проби „Бандуриста"** на концерт в користь голодних на В. Україні відбудуться в середу, четвер і суботу (7, 8 і 10. ц. м.) в малій салі Муз. Тов. ім. М. Лисенка. Взивається усіх членів хору, щоби безумовно взяли участь в цих пробах. — Виділ.

— **Для вшанування памяти бл. п. д-ра Щасного Сельського,** довголітнього предсідника управляючої ради „Народньої Торговлі" зложила „Народня Торговля" квоту 100 000 мп. а іменно: на голодуючих на Вел. Україні мп. 50.000, на могили Героїв мп. 25.000 — і на українських інвалідів 25.000 мп. VI

† Посмертні згадки.

Михайло Ґавляко, емеритований почтовий урядник, помер по довгій і тяжкій недузі дня 5. ц. м. в 61. році життя. Покійний брав живу участь в українськім політичнім життю, був членом багатьох українських товариств і братчиком Ставропигійського Інституту. Довга тюрма в Домбю підкосила Його здоровля і прискорила смерть. Похорон відбудеся в середу, дня 7. ц. м. о год. 4. по пол. з дому жалоби при вул. Бандурского ч. 5. на Янівське кладовище. — В. Й. П.!

ЖЕРТВИ

Пресовий фонд.

На пресовий фонд української независимої преси зложили в марках п.: А. Ілечко Ходорів 1000, кличе: Йосифа Чорного, Олеся Саляка Ходорів, Стефана Семигинівського Ходорів. Анатоль Проскурницький Мелец 1000. Ярослав Небиловець Перегінсько 1000. Гнат Гамаль Підярків 800 Господарська Спілка Торговельна Камінка Струмилова 2000. Федір Величко Станиславів 1000, кличе: Едварда Білинського Станиславів, Володимира Величка Викторів. О. Петро Яросевич Звертів 1000. Василь Дувало 5000. Теодор Голійчук Перемишль 1000. Константин Дуб Ужгород 1000. Петро Корниляк Волків 1000, кличе: Івана Закаля і Костя Лопку Волків, Івана Ціцялу Кугаїв. Винників Сокаль 1025. Др М. Здерковський Мостиска 500. Антонія Сениця Ладанці 500, кличе: Левка Бойчака, Олю, Юлю і Марійку Браташинівні.

Голодній Україні

Збірка адміністрації в марках пол.: Василь Паздрій Камінь 1.000, проф. Олександер Панейко 3.000, Каролина Панейко 3.000, Марія Панейківна Запитів 2.000, о. Володимир Венгринович Тарнава Вижна 1.000, Олександер і Марія Бучацькі Львів 3.340, Ярослав Небиловець Перегінсько 1.000, о. І. Грабовецький Давидківці 2.000, Збірка парохії Давидківці 6.068, А. Сумик Волосів 1.000, о. Збудовський Зубрець 1.000, о. Григорій Паньчишин Гологори 411, Збірка парохії Гологори 589, Настя Білинська 1.000, о. Климентій Соневідський Гадниківці 1.000, о. Теодор Савойка Селиска 3.000.

Любомир Рожанський зі Львова дає: 10 кґ муки пшен. раз, 10 кґ фасолі, 100 кґ бульби і 4.000 марк. п. і пропонує зі складок закупити моторовий плуг (трактор), з узаги на недостачу коний (тягла), щоб оборати поля і запобігти ще гіршому голодови на слідуючий рік!

Марія Лазорко з дітьми Львів 2.000, Службовики Народньої Торговлі: дир. Микола Заячківський 5.000, д-р Олександер Бариляк 5000., Юст. Петрунівна 1.000. Юлія М[illegible]зич 1.500 Олімпія Скарбек 1.500, Микола Скрипка 1.500, Петро Кіт 1.300, Стефан Тютько 1.500, Олекса Корчовський 500, Іван Мацяк 100, Собчишинівна 100, О. Зелінський 540. Лев Борецький 540, Вихопень 200, М. Собчишин 500, Петровський 300, Шкварок 500, Мітренга 100, Звонківна 300, Тесля 490, Ладівна 200, Пеленський 200, Гр. Гарасимчук 500, Сергій Кліш 500, Процик 500, М. Лазарко 1.500.

Спис довжників,

які побрали в Земельнім Банку Гіпотечнім у Львові векслеві позички в р. 1919 (в часі безробіття), а які досі ще не поладнали своїх векслів в касі Банку (у Львові, вул. Підвалля ч. 7).

Проти тих довжників змушений Банк подати векслі до протесту і подати до Суду позов о наказ заплати.

З уваги, що запізвані довжники поносять так великі судові кошти, що значно перевисшають самий весь довг, проте Банк здержався був з внесенням позвів ще аж до кінця місяця мая ц. р., щоби дати можність всім довжникам поладнати векслі без позву. Значна частина довжників поладнала свої векслі, одначе — на жаль — ще досить багато довжників досі не поладнало тих векслів і Банк змушений є вже остаточно ті векслі протестувати і скаржити.

Щоби ручителям дати можність склонити довжників до поладнання векслів, розпочинається отсим оповіщати партіями спис довжників і їх ручителів в тій цілі, щоби ще бодай частина могла вчасною полагодою векслів запобігти тим так великим коштам.

А саме: з огляду що вношення позвів відбувається постепенно, поодинокими партіями, то бодай деякі довжники зможуть евентуально ще запобігти дальшим коштам, через се, що **негайно полагодять** свої векслі.

Досі не полагодили ще своїх векслів між иншими отсі довжники: (р. перед назвищем значить ручитель).

46) Краєський Василь, перш. вексл. на К. 1.100, ручителі: Курило Теодор, Кіт Іван, Хомик Семен, Діжок Семен; дальш. вексл. на К. 3.650, ручителі: Столярчук Ілія, Івашко Григорій, Василь Саляк, Іван Курило, Теодор, Кутиляк Антін.

47) Когутович Евстахій, перш. вексл. на К. 1.000, ручителі: Палюток Дмитро, Олексин Григорій; дальш. вексл. на К. 2.600, ручителі: Цимбровський Роман, Варлам Іван, Куликовець Дмитро, Ковальський Іван, Грицків Михайло, Біліковський Леонтій, Косс Василь.

48) Козубовський Антін, перш. вексл. на К. 1.000, ручителі: Павлюк Теофан, Птасюк Іван, Шидловський Микола; дальш. вексл.: на К. 2.500, ручителі: Птасюк Іван, Надрічний Теодор, Крацила Іван, Михайло Керот, Стецюк Григорій, Сиротюк Ігнатій.

49) Кривута Юлія, перш. вексл. на К. 600, ручителі: Сениськів Мих., Лукашевич Анатоль, Соханська Марія, Маркевич Микола; дальш. вексл. на К. 2.100, ручителі, Біліковський Тит, Скорусівна Катря, Гузиг Ілія, Лапка Андрій, Хома Микола, Яремчук Яків, Гладій Лука.

50) Ільчук Яків, вексл. на К. 300, ручителі: Митюк Іван, Процінський Михайло.

51) Індик Людвик, перший вексель на К 700, — ручителі Столярчук Ілія, Павлюк Александер, Данилович Теодор, Любак Іван; дал. вексл. на К 2.600, ручителі: Павлюк Александер, Птасюк Іван, Оглі Маріян, Плотиць Ілько, Собатович Василь, Андрусів Андрій, Василишин Семен, Гайхман Дмитро.

52) Голубінка Михайло, перш. векс. на К 1000, ручителі: Гаврилюк Михайло, Супрун Ілія, Трухім Іван; далш. векс. на К 3300, ручителі: Гаврилюк Михайло, Ковальський Іван, Жуковський Михайло, Ільницький Александер, Батюк Максим, Гузик Ілія, Толубяк Яків, Бодчар Іван, Ільків Іван, Гуцалюк Йосиф.

53) Горобіовський Андрій, перш. векс на К 1000, ручителі: Куцай Методій, Полуситок Іван, Луцишин Теодор, Химин Микита, Мандзюк Андрій; дальш. векс. на К 2.900, ручителі: Сас Василь, Луцишин Теодор, Гомилів Тома, Ільків Іван, Ільницький Александер, Гілей Стефан, Дідик Павло.

54) Говенко Михайло, перший вексель на К. 800, ручителі: Янкевич Михайло, Гайхман Дмитро, Єднорог Сава; дальший вексл. на К. 2.300, ручителі: Вазуняк Іван, Забор Юрій, Цавс Стефан, Когут Іван, Гомилів, Дзюбало Петро, Піскір Евстахій.

55) Гулай Дмитро, перший вексель на К. 1.100, ручителі: Недзвецкий Франц, Гілей Стефан, Москва Михайло; дальший вексл. на К. 1.200, ручителі: Мода Спірідіон, Гілей Стефан.

НАДІСЛАНЕ.

Зїзд матуристів 1907 - Самбір

Товариші, що зложили іспит зрілости в ґімназії в Самборі в році 1907, схотять в ціли назначення товариського зїзду подати як найскорше свою адресу, як також адресу инших товаришів одному з підписаних: Станислав Кубицький Львів пл. Бема ч. 3, Володимир Стахур Самбір ґімназія, д-р Леопольд Варзаґер Львів, Валова 6. 1592 1—1

ОПОВІСТКИ.

Оповістка. Заходом Тов. „Боян" в Золочеві відбудеться в суботу, дня 10. червня в салі Шашкевича концерт артиста-співака львівської і познанської опери М. Маслюка і артиста скрипака, проф. Вищого Музичного Інституту у Львові Е. Перфецького. Початок о год. 9. веч. По концерті вечерниці з танцями. За Виділ: Тов. Д-р Ґерета. 1573

Замісць желань з приводу вінчання п. Ірени Застирцівної з п. С. Шахом шлють о. Іван і Ольга Ліщинські з Борислава 5.000 мп. на голодуючих. 1—1

Щеплення віспи. В порадні матерей львівської філії українського кр. тов. охорони дітей і опіки над молодю, в домівці Народної Лічниці вул. П. Скарги ч. 4. (коло св. Юра) щепиться діти що понеділка, четверга і суботи о год. пів до 11. перед пол. Сироти даром — инші за оплатою 100 Мп. 1551а) 2—3

При. муж учит. Семинарія У. П. Т. в Станиславові. Впис і вступний іспит на приготовний, I. II. III і IV курс відбудуться 21 і 22 червня с. р. в будинку при вул. Третого Мая ч. 18 Вимоги — як в державних заведеннях. Трудноші в підготовленні узгляднється. Приміщення замісцевих учеників в інтернаті „Просвіти". 1565 2—3

†

Ольга Нагірна

жена інжініра,
літ 23.

померла по довгій а тяжкій недузі в пятницю 2. червня 1922. в Долині. Похорони відбулися в неділю 4. ц. м.

1584 1—1

ЛИСТУВАННЯ.

(Запити і відповіди).

Хто знав би, де тепер перебуває **п. Григорій Демчина,** бувший урядник Найвисшого Трибуналу у Відні, зволить подати його адресу. — Лев Посацький, кандидат нотаріяльний в Ряшеві. 2—3

ІВАНА ЧАЙКУ, 24-літного сина Кароля з Кугаєва повіту Львівського, що служив при українській жандармерії при відступі наших військ 1919 р., глядає Греко-катол. Урян, парохіяльний в Вовкові, почта Товщів. 1536 3—3

Ширіть наш часопись!

Дрібні оголошення.

ІНТЕЛІГЕНТНА панна обзнакомлена з веденням господарки, пошукує посади найрадше у священика під „Трудяща“. 1535 3-3

ВІЛЛЮ з мешканням при вул. Красіньского продам дешево. Відомість: А. Окпиш, Осолінських 15 від 10—12 і 4—6. 1544 2—2

ПОКОЇ літникам винайме дешево Неоніля Гвоздикова Коростів п. Демня коло Сколього. 1537 2—3

ДЛЯ ЛІТНИКІВ в Дорі в відбудованій віллі „Олена“ до винайму мешкання з харчем від 15. VI. Близше Львів, вул. Домінїканська 11, Грозик. 1505 3—4

ПОЧТОВІ МАРКИ, передовсім европейські у всякій скількости куплю. Письменні зголошення з поданням скількости родів і числа враз з точною адресою слати на імя проф. Сев. Лещія, вул. Мурарська ч. 24. І. Для оглянення і куплення більших збірок виїжджає на провінцію. 1475 4—4

МЛИНСЬКЕ каміння, машини, турбіни трансмісії, паси, ропні мотори, льокомобілі, ґатри, по конкуренційних цінах поручає „ПІЛЬОТ“ Львів Баторого ч.4. 1277в) 6—30

ГОРАЛЬНІ, сушарні бульби взагалі фабрики для рільничого промислу будує інжинір-механік Павло Дурбак. Львів, Чарнецького ч. 26. 1197 2—2

ПРОВІДНИК ПО ЛЬВОВІ, ГАЛИЧИНІ й ВОЛИНІ буде поміщений в „Господарському Календарі“ на 1923 р. Фірми, підприємці, адвокати, лікарі і др., які бажають мати звязки з сільськими господарями, зволять подати свої адреси найдалі до 1. липня п. р. Оплата за поміщення фірми в „Провіднику“ виносить 2000 мп. (присилаючі оплату в гори мають 25 прц. знижки). Фірми, які оголошуються в інсератовій части „Господарського Календара“ будуть поміщені в „Провіднику“ безплатно. Адреса видавництва: Гр. Гануляк, Львів, Куркова 10. 1585 1—1

МЕДИК пошукує лекції підчас ферій з нормальних, виділових або низших кляс середніх шкіл. Ласкаві зголошення з услівями слати до Адміністрації під „Наука“. 1579 1-2

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

1496 ОКУЛІСТ 4—10

Д-р Г. Іґель

лікар „Народної Лічниці“

ординує в очних недугах

Львів, вул. Ягайлонська ч. 20.

ДЕНТИСТИЧНЕ ЗАВЕДЕННЯ

Д-ра ШИМОНА РАППАПОРТА

ЛЬВІВ, ВУЛ. СИКСТУСЬКА 17,

без болю пльомбовання і виривання зубів, штучні зуби в кавчуку і золоті по дуже приступній ціні. П. П. Пацієнтів з провінції полагоджується сейчас. 1236 4—10

Д-р мед. А. МЕНКЕС

оселився в ЗНЕСІННЮ (дім п. Вільгельма — - Трінчера) ординує від год. 3—6. - — 1583 1—2

ЗВИЧАЙНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

стоваришення

„РУСКИЙ НАРОДНИЙ ДІМ“

в ЗБАРАЖИ

відбудуться дня 19. червня с. р. о год. 12. в полудни в льокалі читальні „Просвіти“ з слідуючим порядком дневним:

1) Вибір предсідника Зборів,
2) Звіт з діяльности стоваришення з замкненням рахунків і білянсами за рр. 1914—1920 і 1921,
3) Відчитання звіту Краєвого Союза Ревіз. з переведеної ревізії в 5—7 мая 1920 р. і Комісії контрольної і уділення Управі абсолюторії,
4) Зміна цілого статута для узгіднення з законом про кооперативи,
5) Вибір трох членів Управи і двох заступників Надзірної Ради,
6) Відчит про кооперацію,
8) Внесення і запити.

Звіти, рахунки і білянси за рр. 1914—1920 і 1921 виложені в льокалі товариства почавши від 5. червня с. р

На случай неприсутности в означеній годині вимаганого статутом числа членів, відбудуться З. Зб. з тим самим порядком нарад о год. 1. по полудни.

Збараж, дня 31. мая 1922.

1578 НАДЗІРНА РАДА. 1—1

XV.

ЗВИЧАЙНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

Дому торговельно-промислового „ДОСТАВА“

стов. зареєстр. з обмеж. порукою у Львові відбудуться ві второк, 13. червня 1922, о год. 5. по полудни, в комнатах стоваришення при вул. Домінїканській 11, І. п. з отсим предметом нарад:

1) Отворення зборів і відчитання протоколу з послідних зборів,
2) Звіт з діяльности стоваришення за рік адм. 1920/21,
3) Звіт Комісії контрольної,
4) Внесок Надз. Ради в справі розділу чистого зиску,
5) Доповняючій вибір 4 чл. Надз. Ради,
6) Вибір 3 членів Комісії контрольної.
7) Затвердження членів Управи,
8) Означення презенційної марки,
9) Внески і запити.

Того самого дня і в тім самім льокалі відбудеться о год. 4. попол. нарада членів стоваришення, які є уділовцями відділу сукна. — Просимо всіх о ласкаву участь.

Львів, дня 1. червня 1922.

За Надзірну Раду стов. „ДОСТАВА“:

о. Ал. Стефанович, предсідатель. *о. Ол. Дзерович*, секретар.

1566 2—3

Надзвичайні Загальні Збори

ТОВАРИСТВА

„Бурса св. о. Николая в Станиславові“

відбудуться 20. червня 1922 р. о год. 11. перед полуднем в салі каси „Власна Поміч“ вул. Липова ч. 16. (епископська палата).

Дневний порядок:

1) Зміна статуту,
2) Внески і інтерпеляції.

ЗА ВИДІЛ ТОВАРИСТВА:

о. др. Іван Лятишевський, голова.

о. Семен Лукач, секретар.

1577 1—1

ЗВИЧАЙНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

Товариства взаїмного кредиту „ПОМІЧ“

стов. зар. з обмеж. порукою

В ГОРОДКУ ЯГАЙЛОН.

відбудуться дня 21. червня 1922 року о год. 11-тій з полудня в салі Товариства Ринок ч. 10.

Денний порядок:

1) Відчитання протоколу з послідник загальних зборів,
2) Звіт білянсовий за рік 1921,
3) Розділ чистого зиску і уділення абсолюторії Дирекції і Раді Надзірній,
4) Вибір 2 членів Ради Надзірної,
5) Внески і запити членів.

Городок ягайл. 2 червня 1922.

ЗА ДИРЕКЦІЮ:

Др. Л. Озаркевич. о. В. Стеблецький.

1575 1—1

Надзвичайні Загальні Збори

СПІЛКИ „ЗГОДА“

В КАЛУШІ

відбудуться дня 18. червня 1922 о год. 5. по полудни в домі читальні Просвіти в Калуші з отсим порядком дневним:

1) Відкриття зборів,
2) Вибір Президії,
3) Відчитанне протоколу в послідних Загальних зборів,
4) Звіт управи з дотеперішної діяльности.
5) Вибір двох членів Управи і евент. 2 заступників,
6) Внески і інтерпеляції.

1588 НАДЗІРНА РАДА. 1—1

ЗВИЧАЙНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

членів стоваришення

„Українська Торговля“

в ГОРОДКУ ЯГАЙЛОНСЬКІМ

відбудуться в четвер дня 22. червня 1922 р. о год. 12. перед полуднем в салі тов. „Поміч“ Ринок 10.

Денний порядок:

1) Відчитання протоколу з послідних Загальних Зборів,
2) Звіт Дирекції з діяльности стоваришення за адм. рік 1921,
3) Розділ чистого зиску,
4) Внески і запити членів.

Городок ягайл. 2. червня 1922.

ЗА НАДЗИРАЮЧУ РАДУ

о. Е. Роздольський голова.

о. Др. І. Цегельський секретар.

1576 1—1

КІНОТЕАТРИ

КОПЕРНИК і МАРУСЕНЬКА

висвітлюють славну 6-дієву драму з життя повстанців після забороненої в б. Австрії повісти „Граф Сандорф“ Юлія Верні п. з.

Траґедія Повстанців.

В головній ролі найславнійший французький драматичний артист РОМУАЛЬД ЖУБ.

МАШИНИ до ШИТТЯ і складові части поручають **С. ҐРОССОЛФ і СИНИ** ЛЬВІВ, пл. Голуховських 9. XXIII 3—8

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

Товариства „Народний Дім“

відбудуться дня 11. червня 1922 р. о год. 2-гій по полудни в салі Народного Дому з слідуючим порядком дневним:

1) Отворення Зборів,
2) Вибір Президії,
3) Відчитання протоколу з послідних Загальних Заорів,
4) Звіт з діяльности Товариства,
5) Звіт і оборот касовий,
6) Звіт поодиноких кружків,
7) Звіт контрольної комісії і внесення на уділення абсолюторії,
8) Вибір Голови Народного Дому,
9) Вибір 10 членів до Виділу Народного Дому,
10) Внесення і інтерпеляції.

1581 1—2

Господарсько-торговельна Спілка „ЗБРУЧ“ в Підволочисках

пошукує сталого

доставця на сир.

1540 Оферти слати до Спілки. 3 3

НЕ ТРЕБА ТХАТИ ДО ЛЬВОВА НА ЗАКУПНА!!

На завдатковані замовлення висилаємо оборотною по тою: знамениті сталеві стирійські КОСИ 65 цм. Мп. 950, 70 цм. 1000, 75 цм. 1050, 80 цм. 1100; фабричні сталеві дрібно зублені СЕРПИ Мп. 230, сталеві ковальські 300; сталеві БАБКИ і КЛЕВЦІ пара Мп. 400; теребовельські з природного каменя БРУСИКИ Мп. 100. — —

ПАСІЧНИЧІ прилади: дротяне ситце Мп. 1000 і 1200, сталевий вигнений ніж 1600, підкурач з мішком 2200, кліточка на матку 180, лапка 150, бляха перегородова 19×44 Мп. 650, медарка з бляхи на 4 плястри льоко фабрика 24 000, штучна вощина кґ. 4500.

А. ОКПИШ і Ска

торг.-пром. Спілка з обм. пор. Львів, вул. Осолінських 15. 1589 1—2

Конкурс.

Головна Управа Українського Педаґоґічного Товариства оголошує отсим конкурс на вісім учительських місць у всенародніх школах Українського Педаґоґічного Тов-а у Львові з днем 1. вересня 1922.

Компетувати можуть виключно учителі-(льки) з виділовим іспитом, також і учителі-(льки) державних шкіл як що одержать відпустки від своєї шкільної власти. Платня такаж як і в державних рівнорядних школах. Подання з долученням особистих документів належить вносити до Головної Управи У. П. Т. Ринок ч. 10. найдальше до дня 25-го ц. м. На відповідь і зворот документів долучити почтові значки.

Головна Управа Українського Педаґоґічного Товариства.

1590 1—4

Кожда Читальня, кождий хор, — — — кожда школа — — —

повинні мати в себе виданий Вид-ом

„ЧЕРВОНА КАЛИНА“

ВОЄННИЙ СПІВАНИК

:: „СУРМА“ ::

Він містить 76 пісень, походник, патріотичних і любовних, які зложила й співала Українська Армія. Пісні з нотами: на фортепян, на хор і на один голос. Співаник прикрашує богато малюнків наших найліпших малярів, на яких представлені хвилі слави й трудів нашої геройської Армії. Ціна мп. 500. На опаковання і пересилку долучити мп. 50. Адреса для замовлення: Осип НАВРОЦЬКИЙ, Львів, св. Марка 20. 1437 3—3

ЗОЛОТО, СРІБЛО, ПЛЯТИНУ, :: БРИЛЯНТИ, ГОДИННИКИ, :: — — — ШТУЧНІ ЗУБИ — — —

купує і платить найвищі ціни

А. Бродський

у Львові, Личаківська 47, XXIII 1—2

:: ЦЕРАТИ ::

капи на ліжка, портієри, фіранки, хідники, дивани, сінник, коци і лежаки поручає 1436 6—8

МАҐАЗИН ТАПЕТ

Е. КІЧАЛЕС і А. МАРҐУЛІЕС

ЛЬВІВ, Сикстуська ч. 18.

Гуртівний склад

туток і циґаретних паперців, також шкільні прибори

XXIII. поручає 3—10

Г. ВІЛЬДЕР

ДІМ ТОВАРОВИЙ

Львів, вул. Шпитальна 1.

ПОЗІР! ПОЗІР!

Властителі млинів і тартаків!

Всілякі урядження млинські а то:

Камінки оригінальне патенту „Гелєра“, з французького кременя, шмірґлеві, — вальці, каспри, голендри, ґазу швайцарську і т. п.

Ремшайдовські пили ґатрові і циркулярні, оригінальної марки „Штайнбок“, шмірґлівки.

Паси віденські шкіряні у всяких розмірах, — — — — — —

Олива циліндрова і машинова

поручає **ЛЕВ ЛЕВ** бюро технічно-торг. в **СТАНИСЛАВОВІ**

1340 вул. Петра Скарги ч. 43. 9—12

Позір Українці! Капелюхи мужеські, дамські і для дітий в найбільшім виборі по фабричних цінах одержали — — — — склади: — — — —

при площі Марійській ч. 8 і вулиці Казимирівській ч. 25.

Гуртівний склад — **Рудольфа Найвельта** Львів, вул. Бальонова 3.

ЦЕНТРИФУГУ конструкції AHR/3 комплетну, нову, продасть Захист для сиріт, Львів, Потоцького 95. 1591 1—2

В ЗАСТУПСТВІ прийму у Львові на час літних ферій бюрове або инше занятт. Зголошення слати до Адміністрації під „Абсольвент прав". 1574 1—1

Урядово уповноважене до парцеляції одиноке українське

ПАРЦЕЛЯЦІЙНЕ ТОВАРИСТВО

„ЗЕМЛЯ"

стов. зар. з обм. порукою

у ЛЬВОВІ, Ринок 43,

ч. телеф. 533.

переводить парцеляції і приймає вкладки до обороту на 10% і висше після умови. 724 1—?

В НАГОРОДУ ПИЛЬНОСТИ

поручає

УКРАЇНСЬКЕ ПЕДАҐОҐІЧНЕ ТОВАРИСТВО

	Мк.
Молитвенник народній менший в пів полотні	100
Молитвенник народній менший в полотні	150
Молитвенник народній більший в півполотні	150
Молитвенник народній більший в полотні	200
Щоденні молитви	20
Китиця желань	100
Т. Шевченко: **Кобзар для дітий**	80
Ілюстрована подорож довкола землі (гра)	250
Д-р О. Макарушка: **Коротний огляд українського письменства**	120
Клявдія Лукашевич: **Серед цвітів**	70
Д-р Пачовський: **Ілюстроване українське письменство в життєписах**	150
Історія кусна хліба	120
Кіплінґ: **В Джунґлях**	200
На далекій півночі	200
Д-р І. Демянчук: **Перекази старинного світа** ч. І. і ІІ. по	150
Малі козаки	100
На вакаціях	100
Орлеанська дівчина	90
Записки недбалого хлопця	140
Козацькі діти, образ. з татарських часів в 2-ох діях	40
Вінок на могилу Т. Шевченка сцен. образок в 2 діях	40
Наші невидимі вороги	90
Як Незнайко став муравлем та що він тоді бачив	100
Русалка Дністрова, сцен. образ. в 2 х діях	40
Ю Вера: **Зоря півдня**, ілюстрована повість	250

	Мк
Без старших, комедійка в 2-х діях	40
На самітнім острові	120
Різдво Марусі, сцен, образок в 1-й відслоні	40
Л. Єремєв: **Збиточники**	40
Довічне ярмо, оповідання	100
В горах оповідання	100
Кибальчич: **З моїх спогадів**	160
Л. Єремєв: **Малий траґін**	40
Діточе свято, сцен. образок в 2-х діях	40
Тарас дитина, в 2-х діях	40
Слідами Тараса, сцен. образок в 2-х діях	60
С. Кабарівська: **Вирятні служи**	160
К. Шарельман: **Мізинчик**	160
Франко: **Суд Святого Николая**	40
М. Возняк: **Оповідання про Маркіяна Шашкевича**	70
Бехштайн: **Казки** ч. І. (з багат. ілюстр)	400
„ „ ч. ІІ „ „	400
Ґрім: **Казки** (з багатьома ілюстраціями)	400
Гавф: **Казки** „ „	400
Корнієнко: **Запорожський клад**	100
Гасенко: **Ная з Джунґлів**, оповідання з багатьома чорними і барвними ілюст. на крейдяному папері, люксусове видання	500
В. Золотополець — І. Федів: **Син України**, істор. повість в трьох частинах з багатьома ілюстр. (Український Робінзон)	1000
Чайківський: **Петро Сагайдачний** (істор. нарис)	50

Книгарням і відпродавцям, які купують більшу скількість книжок, уділяється опуст. — Замовлення і гроші слати до Книгарні УПТ. Львів, вул. Руська ч. 3. — На порто і опакування звичайних посилок треба долучити по 50 Мп., а за пачки ваги 5 кґ по 300 Мп.

ЗАГРАНИЧНІ СУКНА НА УБРАННЯ МУЖЕСЬКІ І КОСТЮМИ ДАМСЬКІ поручає по низьким цінам

Р. М. Барт-Айзенберґ

ЛЬВІВ, вул. Боґмів 18.

XXIII бічна вул. Галицької. 3—4

Купцям українським і російським поручаю мій склад **заграничних панчіх, шкарпиток, рукавичок і білля**

ГУРТІВНЯ ЙОАХИМ ЛІХТ

Львів, вул. Гетманська 22.

(в подвірю) біля Міського Театру. 5—5

УКРАЇНСЬКА ТОРГОВЕЛЬНА СПІЛКА в МИКОЛАЄВІ н. ДН.

1548 глядає 2—3

ФАХОВОГО ДІЛОВОДЧИКА ДО СКЛЕПУ

який міг би вложити свій капітал для побільшення торговлі за умовленими відсотками з чистого доходу. — Зголошення слати на адресу о. Вол. Федусевич, голова Надзірної Ради в Миколаєві н. Дн.

Спільника

або управителя з блаватного фаху шукаю. Льокаль маю.

І. БОРИС, Перемишль.

1493 3—3

Ширіть наш часопис!

1479 3—7

ВАЖНЕ! ВАЖНЕ!

Ткальня, Львів, Пекарська 53.,

повідомляє, що набуває всякі сирівці а то: чесаний або нечесаний лен, конопляне і льняне прядиво, льняні і конопляні клаки будьто в дорозі заміни за всякі ткацькі вироби, будьто за готівку, виплачуючи найвищі ціни.

З готової пряжі виробляє „Ткальня" найскорше всякі полотна.

ЗАРЯД

Першої Фабрики текстильних виробів,

Сп. з обм. пор.

Львів, вул. Пекарська 53.

1586 1—1

Українська кравецька робітня

Івана Сіменовича

в Станиславові. вул. Сапіжинська 23,

(ріг 3. Мая)

виконує солідно та скоро всякі замовлення, входячі в обсяг кравецтва мужеського і з власного матеріялу у великім виборі після найновійших журналів.

1538 3—?

Жадайте сейчас наших найновійших цінників на — — — —

Правдиві стирійські КОСИ і СЕРПИ

Краєвий Союз Господарських Спілок

Львів, Зіморовича ч. 20.

IV 3—5

ВЖЕ НАДІЙШОВ БІЛЬШИЙ ТРАНСПОРТ ЗАГРАНИЧНИХ МОДЕЛІВ:

1528 3—10

ВОВНЯНІ І ШОВКОВІ СУКНІ трикотові, блюзки, гальки, шляфроки, рукавички, панчохи, діточі суконки і жіноче білля. Найсолідніше і найдешевше поручає — —

МАГАЗИН НОВОСТЕЙ ДЛЯ ПАНЬ **ШТАДЛЕР і ШАРҐЕЛЬ** — ЛЬВІВ — вул. Сикстуська ч. 16.

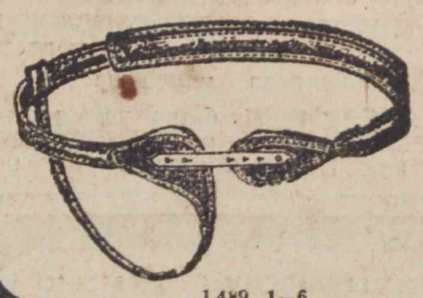

:: Ортопедично-механічне бандажове заведення ::

ІВАНА УГРИНА

у Львові, вулиця Кохановського ч. 17.

виконує лічничі ґорсети і ортопедичні прилади по найновійшим лікарським вказівкам, прямодержаки, штучні ноги і руки, спеціяльні перепуклинові опаски і на обвислі черева (ляпаратомійні) суспензори, необхідні артикули для ужитку хорих і т. п.

1489 1—6

Машини до виробу цементових дахівок, Плужки до обгортання бараболь, Хрести, громозводи, вікна огородження, ВАГИ ДЕСЯТНІ ЛІЖКА ДЛЯ БУРС

і всілякі слюсарські роботи виготовляє 1553 2-10

МИХАЙЛО СТЕФАНІВСЬКИЙ у ЛЬВОВІ, вул. Варстатова ч. 10 (між вул. Кордецкого і Рицерською). — —

КООПЕРАТИВ ДЛЯ ПРОМИСЛУ І ТОРГОВЛІ СКІРОЮ

СТОВАРИШЕННЯ ЗАРЕЄСТРОВАНЕ З ОБМЕЖЕНОЮ ПОРУКОЮ 985 6—1

У Львові, вул. Вірменська ч. 8 (коло „Народнього Дому")

УДІЛ 5.000 МП., ВПИС 100 МП. ВПИСУЙТЕСЯ В ЧЛЕНИ! НАСКЛАДІ ДОБІРНИЙ ТОВАР ПО ПРИСТУПНИХ ЦІНАХ.

Видає і за редакцію відповідає Олекса Кузьма. З друкарні Спілки „Діло"

BIBLIOTEKA UNIWERSYTECKA KUL